

ПЛАМЕН ПЕТРОВ

ЛЮБОВНИ МЕМОАРИ

Светлината трепери над утрото.

Ти до мен си притиснала тяло.

Още миг и зората ще пукне,

но това ще е само началото.

И предчувствам, че няма измъкване

от капана-прегръдка, във който

ще лежиме така – чак до мръкване –

много влюбени и неспокойни.

И дано да сме все тъй прегърнати,

със сърца нажежени до бяло!

Светлината трепери над утрото.

Ти до мен си притиснала тяло.

1988

БЕЗ ОТГОВОР

Искаш ли със мен да стигнеш
края на земята?

Искаш ли да бродим двама
нощем под луната?

Искаш ли да станеш лодка,
ако съм морето?

Би ли станала на птица,
ако съм морето?

Ще ми станеш ли усмивка,
ако съм намусен?

Можеш ли да бъдеш сита
без да си ме вкусила?

Ако вълн е много страшно,
ти ще ми отвориш ли?

Още нещо ще те питам.

Ще ми отговориш ли?

ЗАВРЪЩАНЕ

Плакала си, плакала горчиво,
спомняйки си как съм те прегръщал.
Плакала си ти и доверчиво
вярвала си в моето завръщане.

Плакала си, плакала до късно.
Търсила си в тъмното дланта ми.
Чакала си топлите ми устни,
шепнещи любовни заклинания.

Връщам се – сълзите да изтрия!
Връщам се – макар и отдалече.
Запленен от твоята магия,
никъде не ще избягам вече!

ПРИЧИНА

За всичко светло в моя ден,
за всички слънчеви лъчи
и за сина ми – нероден,
но гледащ с твоите очи,
за утрото и за ноща,
за всяка ласка на ръцете,
за всяка капка от кръвта
и всеки удар на сърцето,
за всичко скрито или зримо,
за всички тайни и мечти...
...причината си ти, любима!
Причината си ти.

ЗАКЛИНАНИЕ

Недей оставя устните ми жадни,
а жаждата им с устни утоли!
Ръцете ми недей оставя гладни,
а с топлата си плът ги нахрани!

Не ме лишавай ти от светлината
на топлите ти, влюбени очи!
А щом потрябва – скрий ме вдън земята,
смехът на друга ако прозвучи!

Погубвай ме със ласки и милувки,
лишавай ме от сън и от покой!
Събуждайки ме с искрени целувки,
заклевай ме до гроб да бъда твой!

Недей оставя устните ми жадни,
а жаждата им с устни утоли!
Ръцете ми недей оставя гладни,
а с топлата си плът ги нахрани!

БЪДИ ДО МЕН

Бъди до мен когато съм самотен,
когато сълзите избърсвам скришом
и толкова дълбоко съм закотвен,
че даже тъжни стихове не пиша!

Бъди до мен и в топлата постеля -
душите си да слеем във една!
Бъди до мен и в делник и в неделя
без чувството за срам и за вина!

Бъди до мен когато в черна яма
мечтите си погребвам ден след ден!
Понякога и други ще ме мамят,
но ти прощавай! И бъди до мен!

***

Ти беше слънцето, а аз – луната.

Ти беше хляба, а пък аз – солта.

Сега е друго, други са нещата,

и ето че е тъжна вечерта.

Сега съм сам – без теб – и тъмнината

обгръща ме от всичките страни.

Ти беше слънцето, а аз луната,

но в тази нощ не светят и звезди.

***

Далече си. Далече съм.

Животът ми сега е нов.

Един красив, далечен сън -
това бе нашата любов!

Самотен съм. Самотна си.

И сякаш във сърцето с нож
безкрайно-дълги полоси
дълбае скрито всяка нощ.

***

Може би ме обичаш още,
а може и да съм ти безразличен...
Но вярвам, че помниш нощите,
в които сме се обичали.

ИЗГОРЕНИ МОСТОВЕ

Не поглеждам назад
и да тръгна не мога
по обратния път
към отминали чувства,
че по пътя ще срещна
мостове от огън,
а за нови мостове
вече е късно.

Аз ли бях този луд
подпалвач на пожара
или ти неразумно
драсна клечка кибрит?!
Все едно кой от нас
е виновен - догаря
и последният пламък,
в душите ни скрит.

Изгорени мостове -
като срязани вени.
Мъртви обич и нежност.
Само пепел и прах.
Стари спомени куцат,
до смърт уморени,
а безплодни надежди
дълго вият след тях.

25 Юли, 1991